

The background of the cover is a detailed illustration of a town square at night. A large, bright full moon hangs in the sky, casting a glow over the scene. In the center, there is a large, ornate building with many windows, some of which are lit up. To the left, there is a tree and a street lamp. Several people are walking around the square. In the foreground, there are four children looking towards the right. The overall style is a mix of watercolor and digital illustration, with a dark, moody color palette.

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

KVAPKY
NA SLADKÝ SPÁNOK
~ NOČNÉ MORY! ~

~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

Nočné mory!

Kvapky na sladký spánok

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Jason Segel, Kirsten Miller

Nočné mory! Kvapky na sladký spánok – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Nightmares! The Sleepwalker Tonic
Copyright © 2015 by The Jason Segel Company
All rights reserved. Published in the United States by Delacorte Press,
an imprint of Random House Children's Books, a division of Random
House LLC, a Penguin Random House Company, New York.
Translation © Martina Fedorová, 2018
ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0328-4
ISBN e-knihy 978-80-566-0375-8 (1. zverejnenie, 2018)

JASON SEGEL
KIRSTEN MILLER

KVAPKY
NA SLADKÝ SPÁNOK
~ NOČNÉ MORY! ~

~ ILUSTROVAL KARL KWASNY ~

Venované Patricii Bernovej

PROLÓG

Je neskoro, pol jedenástej v noci. V mestečku Orville Falls dávno všetci spia pokojným spánkom, len v oknách redakcie mestských novín sa ešte svieti. Za písacím stolom sedí mladá žena, ktorá sa volá Josephine, a usilovne pracuje.

Každých niekoľko sekúnd sa jej ústa neovládateľne roztiahnu a doširoka zazíva. Viečka má ako z olova a musí vynaložiť nemalé úsilie, aby sa jej nezavreli, ako po tom zúfalo túžia. Josephine sa bojí zaspáť. Dlhé dni si myslela, že je jediná, kto trpí strachom. Teraz však vie, že to tak nie je.

Mestečko Orville Falls sužuje epidémia. Nie je to mor, ale nočné mory, ktoré trápia jeho obyvateľov tak, že sa ráno čo ráno budia s pocitom hrôzy a celý deň sa ho nevedia striasť. Jeden z redaktorov mestských novín o tom dokonca napísal reportáž. Josephine k tomu článku práve chystá obrázky. Na jednom z nich z tmy zlovestne svietia dve oči. Tie isté chladné a bezcitné oči, ktoré Josephine prenasledujú, kedykoľvek a kdekoľvek čo i len na chvíľu privrie viečka.

Práve sa rozhodla, že tieň, z ktorého vykúkajú, urobí výraznejší, keď vtom známe cinknutie ohlási, že niekto vošiel. Josephine vystrašene vyskočí od stola, takmer prevrhne hrnček s kávou. Je totiž stopercentne presvedčená, že vchodové dvere zamkla, no ani vydesený tlkot jej srdca neprehluší zreteľný zvuk krokov na vŕzgajúcej dlážke.

Josephine hrabne po najostrejšom predmete na pracovnom stole – nožíku na otváranie listov – a vyrazí do prednej miestnosti, aby zistila, čo sa deje. Vzápätí vysvitne, že pred pultom recepcie stojí akýsi zvláštny územčistý chlapík.

„Príjemný dobrý večer prajem, slečna,“ zdvorilo pozdraví neidentifikovateľným prízvukom. „Je mi ľúto, ak som vás vyľakal.“

To, čo Josephine vidí v jeho očiach, však ľútosť nie je. Skôr samolúba nafúkanosť. Tenké pery, za ktorými muž skrýva dva rady nepravidelných zubov, sa skrivia v neúprimnom úsmeve.

„Redakcia je už zatvorená,“ oznámi Josephine odmerane. „Budete musieť prísť zajtra.“

„Zaiste,“ ukloní sa muž. No len čo sa otočí k dverám, Josephine zbadá, že v jeho tieni stojí malé dievčatko. Pri pohľade naň si spomenie na svoju neter, ktorá je sotva o pár rokov staršia, a hneď sa zahanbí, že ich tak príkro odbila.

„Pane?“ osloví znovu muža. „Ospravedlňujem sa. Potrebovali ste niečo?“

Muž sa k Josephine otočí s tým istým krivým úšklabkom. „Rád by som dal uverejniť inzerát. Tento týždeň totiž otváram na hlavnej ulici malý obchodík.“

Josephine sa – už kvôli tej malej – milo usmeje. „Nuž, potom ste teda narazili na správnu osobu. Hovoríte totiž nielen s hlavnou karikaturistkou a redaktorkou pravidelných rubriík, ale aj s osobou, ktorá má na starosti celé inzertné oddelenie.“

„Aké šťastie,“ skonštatuje chlapík. „Nikoho lepšieho som teda stretnúť nemohol.“

Vytiahne z vrecka hárok papiera a postrčí ho na opačnú stranu pultu. „Bol by som vám veľmi zaviazaný, ak by môj inzerát mohol vyzeráť presne takto.“

*Kúpte si Sladký spánok!
Dajte nočným morám posledné zbohom!
Iba u nás - v Spite sladko!
Hlavné námestie, Orville Falls*

„Nuž, je to veľmi... zrozumiteľné,“ usmeje sa Josephine a premáha sa, aby jej hlas neprezradil nedostatok nadšenia. „No keby ste chceli, môžeme sa spolu pokúsiť vymyslieť niečo *chytľavejšie*.“

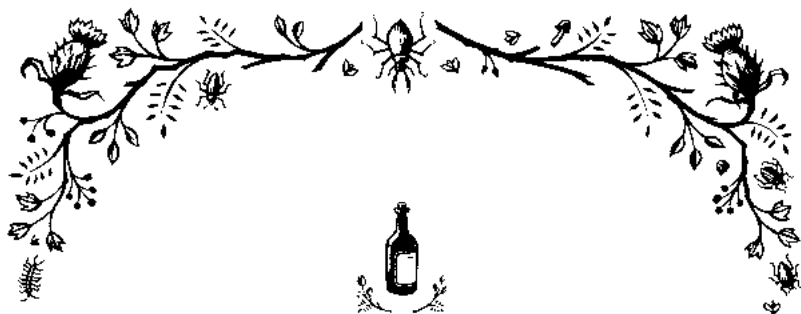
Mužov nesympatický úsmev sa nečakane roztiahne do čudného úškrnu. „Och, môžem vás ubezpečiť, že je to... *chytľavé* až príliš.“ Chrapľavý smiech, ktorým urobí bodku za touto vetou, ním otriasa dlhšie, než by bolo v rámci spoločenskej konverzácie komukoľvek príjemné. Potom sa muž obráti k dievčatku a jeho smiech razom ustane. Po chvíli rozpačitého ticha sa Josephine ozve.

„A ten váš *Sladký spánok*... naozaj zaberá?“

„Zaiste,“ prikývne muž. „Spokojnosť je stopercentne zaručená.“

„Tak to ho rada vyskúšam,“ Josephinin úsmev prejde do širokého zívnutia. Pravdupovediac, je ochotná vyskúšať čokoľvek, ak by to znamenalo, že sa svojich desivých nočných môt nadobro zbaví.

„Nuž, keďže ste boli taká ochotná a milá...“ začne muž, pričom siahne do vrečka kabáta a vytiahne odtiaľ malú zafírovomodrú fľaštičku, „... rád vám jeden darujem.“

~ PRVÁ KAPITOLA ~

ZOMBIE Z ORVILLE FALLS

Hej, Charlie, neuveríš, aký bláznivý sen sa mi včera „Hsníval,“ povedal Alfie Bluenthal. „Chceš, aby som ti ho porozprával?“

Normálne by od Charlieho nasledovalo jednoznačné *nie!* Za posledné mesiace si vypočul najmenej sto Alfieho snov, ktorých hlavnými postavami nebol nik iný ako Albert Einstein, Neil deGrasse Tyson či rosníčka z lokálnej televízie a ktoré nemali konca-kraja. Keby to aspoň boli nočné mory. To by si dal povedať. Na nočné mory bol Charlie svojím spôsobom špecialista. Ale príjemné sny? Nepoznal nič nudnejšie. Okrem

ružičkového kelu. Dobré sny a ružičkový kel. Pekelná nuda.

Dnes mal však mimoriadne dobrú náladu. Začínal sa prvý týždeň letných prázdnin, svietilo slnko a oni dvaja s Alfiem sedeli na lavičke pred zmrzlinárňou na námestí v Cypress Creeku a žmúrili do slnka. Do Charlieho žalúdka sa pomaly presúvala trojitá porcia zmrzliny – dnes si vybral punčovú, mäťovú s kúskami čokolády a žuvačkovú. Do *Lottinho herbária*, kde pomáhal nevlastnej mame Charlotte, sa mal vrátiť až o hodinu, a tak sa zdalo, že mu letnú pohodu nemôže nič pokaziť.

„Prečo nie,“ blahosklonne prikývol. „Porozprávaj mi ho.“

Len čo Alfie spustil, Charlie sa na lavičke pohodlne oprel a pohľadom zabľúdlil ponad strechu obchodu s rozličným tovarom na druhej strane ulice – až k čudáckemu fialovému domisku, ktoré okupovalo temno kopca a z výšky dozeralo na mestečko. Robotníci na lešení práve dokončovali novučičský náter fasády a vyblednutú hroznovofialovú nahrádzali orgovánovou. Obrovskej stavbe kraľovala osemhranná veža. Jedno z jej dvoch okien bolo dokorán a pred ním sa vo vánku vznášal papierový šarkan v tvare pterodaktyla.

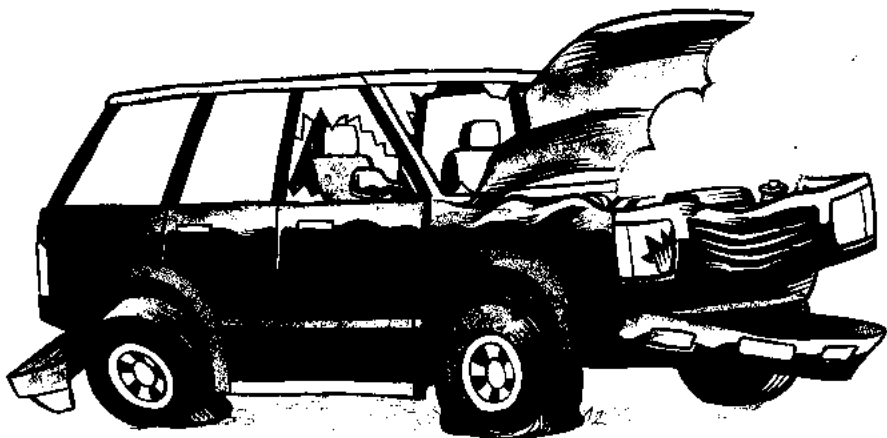
Povrázok, na ktorom bol pripevnený, držal v ruke Charlieho mladší brat Jack. To prečudesné fialové domisko bolo totiž ich domovom.

Kým na pol ucha počúval Alfieho farbistý opis jeho sna, zabával sa tým, že každú kvapku roztopenej zmrzliny zlízal tesne pred tým, ako stiekla za okraj kornútika. Veľa si z Alfieho sna nezapamätal. Všetky informácie púšťal jedným uchom dnu, druhým von, až na pár útržkovitých fráz, ktoré mu náhodne uviazli v hlave: *kumulonimbus*, *El Niño*, *teplotná vlna*, *tlaková výš*.

Práve keď si Charlie hodil do úst posledný kúsok kornútika, Alfie došiel na koniec svojho rozprávania.

„No, čo myslíš? Čo to asi znamená?“

„To isté, čo všetky tvoje sny, ktoré sa ti za posledné tri mesiace snívali,“ zamumlal Charlie s ústami plnými chrumkavej oblátky.

„Že si buchnutý do baby, ktorá na štvrtom kanáli hlási počasie.“

„Je to *meteorologička*,“ opravil ho Alfie a zjavne sa ho dotklo, že jeho epický sen kamarát zredukoval do jedinej vety. „A má meno, keby si nevedel.“

„Búrka Mračnová nie je nijaké meno,“ vecne oznámil Charlie.

„Ako môžeš čosi také povedať?“ ohradil sa Alfie. Láska tomuto kedysi geniálnemu chalanovi celkom pomútila hlavu. „Podľa teba si ho Búrka vymyslela? Som zvedavý, či by si si také čosi dovolil povedať do očí jej rodičom, pánovi a pani Mračnovcom.“

Charlie hľadal správne slová, ktorými by Alfiemu čo najšetrnejšie oznámil, ako sa veci majú, keď jeho pozornosť upútalo na druhej strane ulice auto, na ktorom ktosi mimoriadne nešetrne tresol dverami. Spod kapoty auta sa dymilo a zopár okien bolo vytlčených. Z otrieskaného starého

esúvečka vystúpil neznámy, veľmi zvláštny vysoký muž s tmavými strapatými vlasmi. V tričku a džínsoch by síce vyzeral ako hociktorý iný ocino z predmestia, on bol však

nápadne iný. Šuchtavo kráčaľ po chodníku a hlavu nakláňal v takom neprirodzenom uhle, že mu takmer ležala na pleci. Nohy obuté v lacných gumených sandáloch takmer neodliepal od zeme. A hoci Charlie sedel príliš ďaleko na to, aby to vedel s určitosťou povedať, bol by odprisahal, že ten chlap má zatvorené oči.

Štuchol Alfieho lakťom a kývol bradou smerom k chlapíkovi. „Mrkni na toho tam. Akú by si mu dal diagnózu?“

Alfie si napravil okuliare v hrubom ráme a muža na druhej strane ulice pozorne preskúmal od hlavy po päty. „Hm, nuž sa naňho pozrime. Stuhnuté končatiny. Meravý krok. Šokujúci nedostatok osobnej hygieny. Už na pohľad bolestivé strnutie šije. Keď to všetko zhrniem, myslím, že nebudem ďaleko od pravdy, ak poviem, že máme pred sebou živú mŕtvolu.“

Charlie takmer vyskočil z lavičky. Celé mesiace nepočul nič vzrušujúcejšie. „Čože?! Myslíš, že ten chlapík je *zombie*?“

Alfie sa zachechtal a oblízal svoj kopček zmrzliny. „Jasné, že žartujem. Odkiaľ by sa tu vzal *zombie*? Portál do Podsvetia je predsa zatvorený.“ Len čo to dopovedal, úsmev na tvári mu zamrzol. Pomaly sa otočil

k Charliemu. „Je zatvorený, však? Alebo nie je?“ zdesene hlesol.

„Samozrejme, že je,“ ubezpečoval ho Charlie. „Prečo by nebol?“

S touto odpoveďou však nebol ani jeden z nich spokojný. Chlapci zmĺkli a obaja zabľúdili pohľadom k domu na kopci.

Fialový dom, v ktorom teraz Charlie býval, bol celkom iný ako ostatné domy v Cypress Creeku. Kým zvyšok mestečka vyzeral ako vystrihnutý z pohľadnice, domisko na kopci pôsobilo skôr ako obrovský šupinatý drak, odpočívajúci na skale. Akoby všetkým hlásalo, že tu bolo prvé, dávno pred tým, než Cypress Creek vzniklo, a od tých čias dohliada na mestečko a jeho obyvateľov.

Obrovské domisko, takmer malý zámček, dal vybudovať muž menom Silas DeChant a Charlieho nevlastná mama, Charlotte, bola Silasova praprapravnučka. Za posledných stopäťdesiat rokov sa o dom vždy staral niekto z rodiny DeChantovcov a táto osoba bola zároveň zodpovedná za to, aby zvyšok mestečka i celého sveta uchránila pred desivým tajomstvom, ktoré v sebe dom ukrýval.

To tajomstvo bolo ukryté v nevelkej osemhrannej miestnosti veže domu a niekoľko málo zasvätených mu hovorilo *portál*. V skutočnosti išlo o priechod medzi Svetom prebudených a svetom nočných môr. Našťastie o ňom vedela iba hrstka ľudí. Väčšina ostatných tam zabľúdila iba počas spánku a hrôzostrašné bytosti, ktoré Podsvetie obývali, nemali na druhej strane čo hľadať.

Dva razy sa stalo, že bol portál nedopatrením otvorený. Príšery z nočných môr sa votreli do pokojného Cypress Creeku a reálne hrozilo, že dôjde k desivým udalostiam. Keby sa to prihodilo opäť a nočné mory by zaplavili Svet prebudených, úlohou strážcov portálu bolo, aby ich všetky do jednej dopravili späť na druhú stranu, a to čo najrýchlejšie. Takmer dve storočia ležala táto zodpovednosť vždy na pleciach jediného človeka. Až teraz mal zrazu portál hneď troch strážcov. Charlie Laird bol jedným z nich.

Na lavičke pred zmrzlinárňou zatiaľ Charlie s Alfiem zaražene pozorovali, ako chlapík podobný zombie vošiel do obchodu s rozličným tovarom a aj tam za sebou neohrabane tresol dvermi.

„Musím zistiť, čo sa deje,“ povedal Charlie a srdce sa mu divoko rozbúchalo.

„Idem s tebou.“ Alfie si náhlivo strčil zvyšok kornútku do úst a zahodil papierový obrúsok do koša.

Prešli na druhú stranu ulice a s nosmi pritisnutými na sklo výkladu pozorovali, ako na druhej strane zombie chlapík ťarbavo vyťahuje z vrecka bankovku. Len čo ju hodil na pult, klátivo zamieril k dverám s nákladom plechoviek s farbami.

„Hej, pane, zabudli ste si výdavok!“ zavolať za ním predavač, no chlapík vyšiel na chodník, akoby ho nepočul.

Konečne si ho mohli chlapci poriadne obzrieť. Charlie zistil, že oči má predsa len otvorené, aj keď len celkom nepatrne. No aj cez tú úzku štrbinu bolo vidieť, že v nich vyhasol všetok život. Z kútika úst mu vytekal tenký pramienok slín a odkvapkával na mokrý flak, ktorý mu rástol na tričku tesne nad vreckom s vyšitým logom, ktoré vyzeralo ako futbalová lopta v plameni.

Charlie s Alfiem ledva stihli skočiť za najbližšie auto, aby si ich zombie chlapík nevšimol. Tiahol sa za ním odporný smrad a Charlie si musel obomi dlaňami zakryť nos a ústa. Živý či mŕtvy, ten chlap sa určite pekných pár týždňov neumýval.

Keď ich minul, Charlie si vydýchol. „Videl si to logo na jeho tričku?“ šepol Alfiemu. „Som si istý, že ho od niekiaľ poznám.“

Alfie zažmurkal. „Nič nevidím. Z toho smradu sa mi rozslzili oči a celkom zahmlili okuliare. Ten chlap... fakt *smrdel*! Nespomínaš si, odkiaľ by si to logo mohol poznať?“

„Nie,“ priznal Charlie, keď vyšiel spoza auta späť na chodník. „Zdá sa, že sa na to budeme musieť opýtať priamo jeho.“

„Ani za svet!“ vykrikol Alfie a utieral si okuliare do trička. „S tým chlapíkom sa *ja* nedám do reči ani za nič! To si rovno vyhod' z hlavy!“

Charliemu od prekvapenia vyletelo obočie. „Aký máš problém, Bluenthal?“ spýtal sa. „Máš strach?“

Slovo *strach* malo na Alfieho magický účinok. Pod jeho vplyvom vždy povyrástol a vystrel sa. „Mám,“ odvetil bez zaváhania a štipky rozpakov. „A ty?“

„Hrozný,“ prikývol Charlie. „Práve preto to musíme urobiť.“

„Asi máš pravdu,“ vzdychol Alfie porazenecky. Ich spoločné dobrodružstvo v Podsvetí ich mnohému naučilo. Najmä tomu – a to bolo najdôležitejšie –, že

pred bytosťami z desivých snov neradno utekať. Jediné, čo na ne platí, je postaviť sa im tvárou v tvár. Inak sa ich nikdy nezbavíte. Kým pred nimi utekáte, sýtia sa vaším strachom, neprestajne rastú a mocnejú, až vás budú nakoniec prenasledovať v spánku každú, každú noc.

„Super,“ prikývol znovu Charlie. „Naozaj by som totiž nechcel, aby ma tento chlapík navštívil, keď sa zotmie. Ale teraz už bežme, lebo nám ubzikne.“ Muž bol už takmer pri svojom aute.

„Prepáčte!“ zakričal naňho Alfie. „Pane?“

„Hej, vy s tými farbami!“ zakričal Charlie, očividne presvedčený, že na zdvorilosť niet času. Chlap čosi hlasno zamrmľal, no nezastal ani sa neotočil.

Charlie vrhol na Alfieho znepokojený pohľad. Nebolo to dobré znamenie. Spolu so šuchtavou chôdzou a tečúcimi slinami bolo mrmlanie poznávacím znakom zombíkov.

„Nedali by ste si šťavnatý, dobre vychladený mozog?“ spýtal sa nahlas Alfie.

„*Mmmrumph?*“ Muž otočil hlavu smerom k chlapcom, zatiaľ čo jeho nohy pokračovali ďalej v chôdzi vytýčeným smerom. Zrazu prudko zastal a plechovky

s farbami pustil na zem. Na všetky strany sa rozprskla nebovobelasá. Chlapíkovi sa podlomili kolená a ako bez života sa zosypal na chodník. Na čele mu zívala obrovská rana, ktorú utržil, keď pri chôdzi vrazil do stĺpa verejného osvetlenia.

„Rýchlo! Volaj 112!“ zvolal Charlie na Alfieho a sám sa rozbehol k ležiacemu mužovi. Len čo k nemu dobehol, klakol si a šmahom zo seba strhol košeľu – prehodnú cez tričko s logom *Lottinho herbária* –, aby ju použil na zastavenie krvácania. Pri pohľade do mužovej tváre sa Charlie zarazil. Napriek hroznej rane a množstvu krvi mal na nej pokojný výraz. Ležal so zatvorenými očami a zmiereným úsmevom na tvári, akoby bol v siedmom nebi.

Alfie si čupol k Charliemu. „Sanitka je na ceste,“ hlásil. Potom si aj on všimol výraz mužovej tváre. „Páni! Tuším si tu niekto už dávno potreboval poriadne pospať!“ Zložil si z chrbta ruksak a začal sa v ňom hrabať. „Musíme využiť, že nachvíľu odkváčol, a zistiť, čo je to za exemplár.“

„Ten chlapík je možno naozaj zombie, no to neznamená, že na ňom môžeš robiť vedecké pokusy,“ upozorňoval Charlie kamaráta. „Nie aby ti napadlo pitvať ho, Alfie.“

„Jasné, že nie. Disekciu možno robiť len na mŕtvych,“ vysvetľoval Alfie a pritom vytiahol z ruksaku malú baterku. „Som si istý, že tento tu ešte žije, takže by to bola vivisekcia, ale neboj sa, nemám v úmysle otvárať ho.“ Natiahol mužovi viečko a zasvietil mu baterkou do oka. „Presne, ako som si myslel. Pupilárny reflex prítomný. Mozgový kmeň je plne funkčný.“

Charlie použil voľnú ruku na to, aby zašmátral mužovi v náprsnom vrecku. Vytiahol odtiaľ peňaženku a podal ju Alfiemu. „Ďakujem, doktor Bluenthal. Pozreli by ste sa, či tam nemá nejaký preukaz, kým ja preskúmam zvyšok?“

Alfie prebehol obsah mužovej objemnej peňaženky a vytiahol odtiaľ žltomodrú kartičku. „Mal by si v tom urobiť poriadok. Netušíš, čo je *Blockbuster Video*?“ Nevzdal to a po niekoľkých neúspešných pokusoch sa dopracoval k vodičskému preukazu. „Píše sa tu, že sa volá Winston Lindsay. Štyridsaťštyri rokov. Darca orgánov. Bytom Newcomb Street 27, Orville Falls.“

„Orville Falls?“ zopakoval Charlie prekvapene. Orville Falls bolo malinké mestečko uprostred hôr, a hoci dostať sa tam trvalo autom sotva pol hodiny, Charlie

ho navštívil najviac ak dva razy. „To sa trepal sem, aby kúpil farbu? Akože v Orville Falls nemajú obchod?“

„Práveže majú. Dokonca dva,“ pritakal Alfie.

Charlie sa otočil k Alfiemu a tak ako už toľkokrát predtým, aj teraz mu napadlo, že to decko vie asi naozaj všetko.

Alfie si vzdychol. „Už si nepamätáš, ako ma tam rodičia poslali do toho hrozného letného tábora? Týždeň som trčal zavretý v izbe a robil ručné práce. Normálne som musel podvádzať, aby som sa dostal do knižnice.“

„Ako som mohol zabudnúť?“ uškrnul sa Charlie pri spomienke na ručne vyrobené darčeky, ktoré odtiaľ Alfie priniesol svojim kamarátom. „Tú sovu, čo si mi tam uháčkoval, mám doteraz.“

Z diaľky začuli zvuk sirény. O pár sekúnd zosilnel, a to priam na ohluchnutie, keď sanitka so škripotom zabrzdila vedľa nich. Vyskočili z nej dvaja ošetrovatelia v uniformách.

„Zdravíčko!“ zahrmel jeden z nich bočným hlasom superhrdinu. „Vy ste tí dvaja chalani, ktorí nás sem privolali?“

„Uh-mhm.“ Alfie ohromene civel na pracovníkov rýchlej záchrannej služby a nevedel sa zmôcť na slovo. Charlie ho štuchol lakťom, aby sa spamätal, a naozaj to

pomohlo. „Postihnutý je v bezvedomí, ale prítomnosť papilárneho reflexu naznačuje, že...”

Z druhého ošetrovateľa sa vyklúla ošetrovatelka, ktorá sa pretisla popri Alfiem a čupla si k Winstonovi Lindsayovi. „Šikovne ste mu zastavili krvácanie,” pochválila chlapcov, keď mužovi prezrela ranu na hlave. „To ste sa naučili v skautskom krúžku?”

„Nie, madam.” Takmer to slovo nepoužíval, no zdalo sa mu, že toto je jedna z mála situácií, ktorá si to oslovenie priam vyžaduje.

Charlie si všimol, ako Alfiemu stuhol chrbát. „Nepatrím ku skautskému hnutiu, ale pri všetkej skromnosti si dovoľujem vyhlásiť, že som tak trochu amatérsky zdravotník,” predniesol hrdo. „Preštudoval som si všetku základnú literatúru a...”

„To je skvelé, kamarát,” prerušil ho prvý ošetrovateľ a pustil sa do vyťahovania nosidiel, kým jeho kolegyňa ďalej prezerala pacienta.

„Papilárny reflex sa zdá v poriadku,” vyhlásila. „Podľa mňa sa tak skoro nepreberie. Najlepšie bude, ak ho hodíme na áro.”

Alfie sa obrátil k Charliemu a prevrátil očami. Bolo jasné, že je z toho poriadne otrávený. Je ťažké byť dva-

nástročným chlapcom a dennodenne sa presviedčať o tom, že vás dospelí poriadne nepočúvajú. No byť dvánástročným *génom* musí byť dvojnásobne frustrujúce.

Ošetrovatelia spoločnými silami naložili Winstona Lindsaya na nosidlá, priviazali ho popruhmi a zasunuli do kabíny sanitky. Charlie s Alfiem sa chystali nastúpiť k nemu.

„To nepôjde, chlapci,“ bránil im v tom ošetrovateľ vlastným telom. „Do priestoru k pacientovi majú prístup len rodinní príslušníci.“

„Ale veď sme ho našli!“ protestoval Alfie. „A zrejme sme mu tým zachránili život!“ To, že sú s najväčšou pravdepodobnosťou spoluzodpovední za to, že ten chlap narazil do stĺpa, prezieravo nespomenul.

Charlie by sa bol najradšej rozkričal, no podarilo sa mu ovládnuť. „Prosím vás, pane... Potrebujeme zistiť, čo je tomu človeku,“ vysvetľoval. „Situácia totiž môže byť omnoho vážnejšia, než sa na prvý pohľad zdá.“

Ošetrovateľ poklopal prstom po odznaku svojej domovskej nemocnice Westbridge Hospital, ktorý mal pripnutý na hrudi. „Návštevné hodiny sú od deviatej do obeda.“ S tým zabuchol dvere na sanitke a pri šartovaní spustil sirénu.

Charlie s Alfiem bez meškania prebehli späť cez ulicu k zmrzlinárni, kde mali odložené bicykle. Nemohli dovoliť, aby im ten chlap jednoducho zmizol. Sanitka už bola z dohľadu, keď sa aj Alfieho bicykel dal do pohybu, a jej zvuk sa pomaly strácal v diaľke. Charlie šliapal do pedálov najrýchlejšie, ako len vedel. Zrazu, akoby zázrakom, zvuk sirény znova zosilnel. Charlie sa zarazene pozrel na pedále bicykla, či im náhodou nenarástli krídla, a zbadal, že Alfie urobil to isté. Ani jeden z nich netušil, ako sa im podarilo dobehnúť sanitku.

Len čo zahli za roh, obaja prudko zabrzdili. Sanitka stála priamo pred nimi a čakala, kým na križovatke naskočí zelená. Zadné dvere boli dokonca otvorené, obaja ošetrovatelia v nich zarazene stáli a s natiiahnutými krkmi čosi vyzerali vedľa cesty. Mužskému ošetrovateľovi sa okolo oka začínal robiť poriadny monokel.

Charlie prebehol očami cestičku z kvapiek infúzneho roztoku, ktorá sa tiahla od auta až do kríkov.

„Čo sa stalo?“ spýtal sa Alfie ošetrovateľov.

„V živote som nič podobné nezažil,“ odpovedal chlap s monoklom ohromene. Otočil sa ku kolegyni. „Mali by sme to nahlásiť.“

Ošetrovatelka vybrala z vrecka vysielacku. „Dispečing, tu sanitka číslo tri. Ozvite sa.“

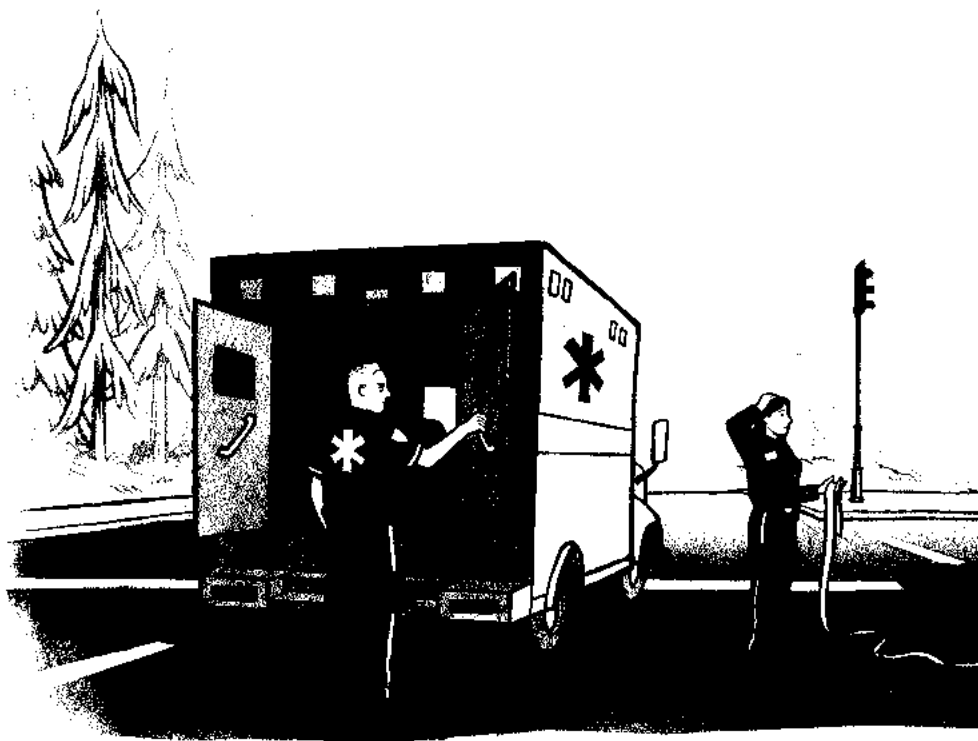
Vo vysielacke zapraskalo. „Dispečing. Sanitka tri. Príjem.“

„Nebudete mi to veriť, ale spomínate si na toho chlapa, ktorého sme naložili na námestí? Toho s rozbitou hlavou?“

„Čo je s ním?“

„Pred chvíľou utiekol.“

Charlie si s Alfiem vymenil ustarostený pohľad.

„Čože? Hlásili ste, že je v bezvedomí! S ťažkým úrazom hlavy!“

„Presne tak to aj bolo. Bol fakt tuhý, keď sme ho nkladali, ale hneď ako sme zastavili na červenú, ten pako popretŕhal popruhy, vyrval si infúziu a vylomil dvere na sanitke. Chceli sme ho zadržať, ale kolegovi vrazil jednu do oka a nakoniec vybehol kamsi do lesa.“

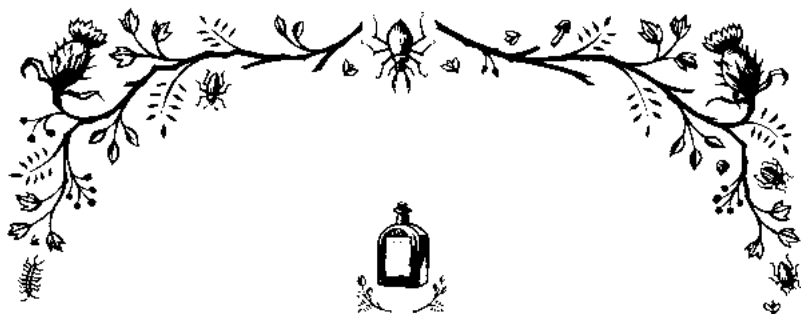

„Ale to predsa nie je...“ spustil skepticky hlas na druhom konci.

„Len vydržte. To totiž ani zďaleka nie je to *najčudnejšie*,“ prerušil ho ošetrovateľ. „Celý čas, čo sme sa ho usilovali pacifikovať, mal zatvorené oči. Podľa mňa nebol ani pri vedomí.“

„Ako to myslíte, že nebol pri vedomí?“

Charlie videl, ako ošetrovateľka bezradne zmlkla, akoby jej neschádzali na um tie správne slová. Po chvíli si znovu priložila vysielачku k ústam. „Asi si budete myslieť, že som sa zbláznila, ale podľa mňa bol ten chlap *námesačný*.“

DRUHÁ KAPITOLA

KNIHA PŘÍŠER

Portál je zatvorený. To jediné bola totálna istota. Kým Alfie zostal pozadu, aby od ošetrovateľov vyzvedel čo najviac, Charlie letel do fialového domu, aby sa o tom na vlastné oči presvedčil. Bicykel narýchlo odhodil doprostred príjazdovej cesty a bral schody po dvoch, aby bol čo najskôr vo veži. Tam skontroloval portál. A skontroloval ho ešte raz. A potom znovu – až kým si bol stopercentne istý, že priechod do Podsvetia je bezpečne zatvorený.

Napriek tomu sa nijako nevedel zbaviť naliehavého pocitu, že niečo nie je v poriadku. Keby Winston

Lindsay aj nebol zombie, ľudského v ňom veľa nebolo. V Podsvetí žijú tisícky, ba milióny bytostí – a každá je iná. Presne tak ako ľudské strachy. Niektoré sa plazia, iné lietajú – a iné sa zasa zakrádajú alebo nečakane vyskakujú z kútov. A tak, hoci sa Charlie na vlastné oči presvedčil, že portál je aj naďalej zatvorený, potreboval dôkaz, že Winston Lindsay nie je jednou z nich.

Zbehol schodmi späť na prízemie a vyletel z domu. Potrebuje sa poradiť s macochou. Nielen preto, lebo Charlotte DeChantová má profesionálne vedomosti z medicíny, ale aj preto, že je jediný dospelák v celom mestečku, ktorý rozpozná bytosť z ríše nočných môr, keď ju uvidí.

Charlie sa rýchlym krokom blížil k *Lottinmu herbáriu* a už z diaľky vyzeral za sklom výkladu Charlotte. Cez stonky desiatok rastlín, ktoré tam veselo bujneli, sa mu to však ani dnes nepodarilo. Chryzantémovka práve kvitla a lopúch bol obsypaný pichľavými fialovými kvetmi. Charlie si nevdojak všimol, že konopa je nejaká povädnutá. A že ľuľkovec potrebuje ďalšiu dávku kravského hnoja, ktorý bol osobne nazbierať na lúkach za mestom. Toto bola Charlieho letná brigáda. Staral sa

o rastliny v obchode svojej nevlastnej mamy, a hoci sa pri tom neraz zapotil a nijako vábne to nevoňalo – ba občas to bolo dokonca celkom nebezpečné –, od prvej chvíle si tú prácu zamiloval.

Len čo otvoril dvere, zvonček zavesený nad vchodom do *Herbária* zacengal. „To si ty, Charlie?“ zavola-la naňho adoptívna mama zo zadnej miestnosti, kde vyšetrovala klientov.

„Áno,“ ozval sa hlasno, aby ho tam počula.

„Chvalabohu! Môžeš mi, prosím ťa, podať tú masť z paliny, čo som dnes ráno namiešala?“

„Samozrejme.“ Charlie siahol do poličky, vybral od-tiaľ téglík s masťou a zamieril do zadnej miestnosti. No ledva tam jeho noha vstúpila, vykrikol a zaspätko-val.

„Krišpínova mandolína!“ zjačal. „Čo to, dopekla, je?“ Vo svojom krátkom živote videl síce už všeličo, no len máločo sa dalo porovnať s odpornou bytosťou, ktorá ležala rozvalená na Charlottinom vyšetrovacom stole iba v priliehavých slipoch. Kožu mala opuchnu-tú a červenú a obomi rukami sa vytrvalo škriabala. Napriek tomu sa na Charlieho – z akéhosi nevysvetli-teľného dôvodu – škerila.

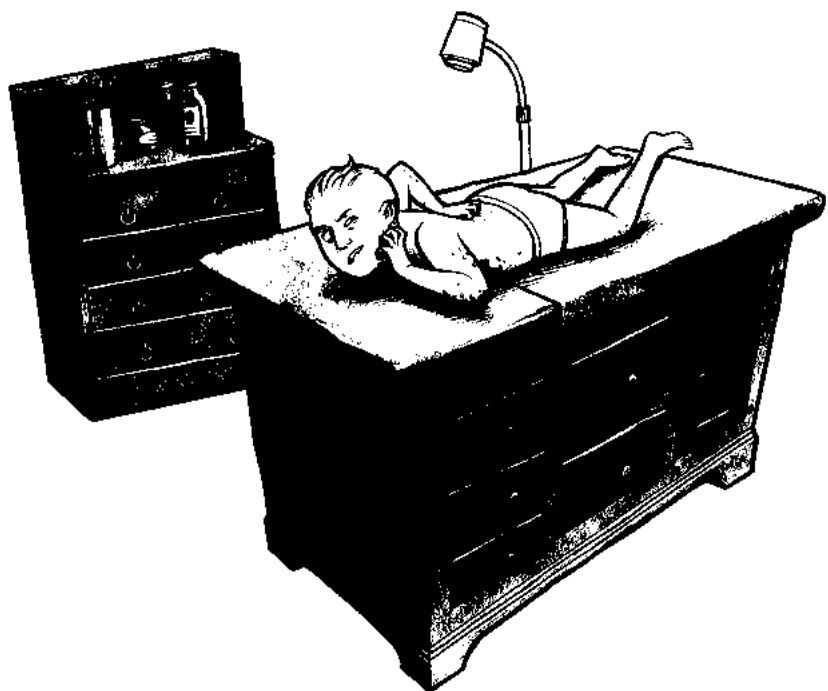
„*To?!*“ pohoršene zopakovala pani v bielom kostýme, ktorá sedela na stoličke v kúte, akoby prehltla pravítko, a ktorú si v prvej chvíli nevšimol. „*To je môj syn!*“ nahnevane sa ohradila. „Nemienite ho pokarhať, pani Lairdová? Poviem vám, že s takýmto správaním som sa ešte nestretla.“

Charlie videl, ako si Charlotte krátko zahryzla do pery, ako to robievala zakaždým, keď potrebovala udržať jazyk za zubami. „Ospravedlňujem sa, pani Tobiasová, ale musíte uznať, že váš syn sa na seba v tejto chvíli veľmi nepodobá. Toto je najhoršia reakcia na jedovatý brečtan, s akou som sa kedy stretla. A to ste tu s Oliverkom toto leto už po tretí raz. Kde na ten brečtan vlastne chodí?“

„To naozaj netuším,“ vzdychla pani Tobiasová a zadržala sa o čosi zmierlivejšie.

„Počkať, toto že je Oliver Tobias?“ spýtal sa Charlie a podišiel bližšie, aby sa presvedčil na vlastné oči.

„Čauko, Charlie,“ zachechtal sa chalan ležiaci na stole. Hoci obsypaný vyrážkami a rozčapený na vyšetrovacom stole len v slipoch, Oliver Tobias bral každú situáciu s humorom. „Bol som zvedavý, či ma spoznáš.“

„Vy dvaja sa poznáte?“ prekvapene odfrkla pani Tobiasová.

„Chodíme spolu do školy,“ odvetil Charlie, ktorý mal kamarátske vzťahy takmer so všetkými deckami z cypresskej základky. Vlastne to nebolo ani tak dávno, čo im všetkým pomohol zbaviť sa nočných môr.

Hoci ani to nebol pravý dôvod, prečo poznal Olivera Tobiasa. Olivera Tobiasa totiž v škole poznal každý. Oliver Tobias mal dar. Nehral síce na nijakom hudobnom nástroji ani nevynikal v športe, no mohli ste ho zavrieť do prázdnej miestnosti len so spinkou na spisy

a škatuľkou citrónového želé... a aj tak by z toho vyrobil nejaký malér.

Ollieho mama bola nemenej známa. Medzi deckami sa povrávalo, že pri vymýšľaní trestov pre svojho neposlušného synáčka je výnimočne krutá a nesmierne vynaliezavá. Dokonca o nej kolovala legenda, že ho raz prinútila stáť na rohu ulice s veľkou kartónovou tabuľou na krku, kde stálo *JEM LUĎOM PASTELKY*. (Ollie sa ani v tejto situácii nezaprel a na druhú stranu tabule dopísal *PRETO SERIEM DÚHU*).

Inokedy vraj pani Tobiasová donútila svojho syna poumývať všetky autá na parkovisku pred školou, keď ho prichytili, ako mydlom píše na auto svojej triednej slovo *PRDÍTKO*.

Charlie bol odjakživa presvedčený, že väčšina historiek o Olliem a jeho mame je pritiahnutá za vlasy, ak nie rovno vymyslená. Až kým nedávno, vlastne hneď v prvý deň prázdnin, celkom náhodou nešiel na bicykli popri Oliverovom dome. Na trávniku pred domom štyri po-staršie dámy v bielom hrali kroket a jednej z nich sa podarilo odpáľkovať loptičku do živého plota.

„Ollie!“ zapišťala pani Tobiasová, načo z domu vybehol jej syn, oblečený ako nejaká historická bábika

v krátkych gatiach s trakmi, pásikavej košeli a so slameným klobúkom na hlave. V päťách sa mu hnalo čosi, čo vyzeralo ako veľký bezsrstý potkan.

Charlie sledoval, ako Ollie dobehol ku kríkom, zaháhal a spýtavo sa obrátil k dámam.

„Mami? Naozaj musím?“ prosíkal. „To, čo tam dolu rastie, je naozaj veľmi nepríjemné.“

Ollieho mama zamávala pálkou, akoby to bola útočná zbraň. Charlie si v duchu pomyslel, že by sa v ríši nočných môr určite nestratila. „Ak ti vadí robiť nám asistenta, tak si druhý raz rozmysli, či naozaj chceš oholiť nášho psa.“

Ollie si odovzdane vzdychol, spustil sa na kolená a poslušne zaliezol pod živý plot, aby odtiaľ vytiahol zatúlanú loptičku.

Teraz, keď ho tu Charlie videl v takom zúboženom stave, pochopil, čo Olliemu v hustom poraste tak prekážalo. „Ako sa darí toto leto vášmu kroketovému družstvu, pani Tobiasová?“ spýtal sa s nevinným výrazom.

Ollie okamžite vystrelil do sedu, akoby ho náhle osvietilo, a opuchnutým prstom ukázal na matku. „Živý plot! Vravél som ti, že tam rastie čosi divné, ale ty si ma prinútila, aby som tam znova vliezol.“

Pani Tobiasová zbledla ako stena. „Ja... Ja... Ja...“ zakoktala sa, no vzápätí prižmúrenými očami prebodla Charlieho. „Odkiaľ si mohol...“

„Občas prechádzam na bicykli okolo vášho domu. Všimol som si vás a vaše priateľky...“

Zdalo sa, že pani Tobiasovú od jedu rozhodí. Charlotte však v poslednej chvíli zasiahla. Chytila Charlieho jemne za rameno a viedla ho k dverám. „Ak by som ťa mohla poprosiť, postaral by si sa o zákazníkov, kým doošetrujem Ollieho?“

„Samozrejme,“ vzdychol Charlie a pobral sa za pult. Mrzelo ho síce, že sa nemôže so Charlotte poradiť o tom chlapíkovi, ktorého dnes s Alfiem videli na námestí, ale čo sa dalo robiť. Nemohol tušiť, ako dlho potrvá, kým votrie do chudáka Olivera dosť palinovej masti. A kým sa tak stane, bude musieť v krajine príšer pátrať sám.

Z najspodnejšej zásuvky vytiahol veľký čierny obal na spisy a položil ho pred seba na pult. Prstom pohladil názov napísaný zlatým písmom. Až potom obal opatrne otvoril a prechádzal stránku za stránkou. Konečne došiel ku kapitole o zombíkoch a znovu užasol, s akým majstrovstvom ju Charlotte ilustrovala. Jej

zombíci sa navlas podobali tým, s ktorými sa stretol počas svojho pobytu v Podsvetí. Prázdny pohľad. Tmavofialová pokožka. Chýbajúce končatiny. Ani na jednej ilustrácii však nebolo nič, čo by sa podobalo chlapíkovi z Orville Falls, ktorého dnes stretli. Charlie prešiel celú knihu od začiatku do konca. Ani jedna z príšer Winstona Lindsaya nepripomínala.

Obrátil sa k počítaču, ktorý stál na pulte vedľa pokladne. Otvoril prehliadač a naľukal doň *neohrabaný, šuchtavý, slintajúci, mrmlajúci*. Vlastne sám celkom nevedel, čo má čakať, keď nakoniec klikol na *vyhľadať*.

Ako prvá sa na stránke objavila fotografia tímu New York Jets z roku 1996. Druhý bol odkaz na webovú stránku nemocnice, ktorá mala v krajine takú dobrú povesť, že o nej počul dokonca aj Charlie. Takmer nahlas zhíkol, keď si prečítal titulok ďalšieho článku. *Námesačníctvo: príznaky a symptómy*. Presne to tvrdila aj ošetrovatelka zo sanitky – aj podľa nej bol ten muž námesačný.

Vtom zazvonil zvonček nad vchodom a Charlie si podvedome nasadil na tvár úsmev. Keď odtrhol oči od monitora, stála pred ním zmätená stará pani a mykala hlavou, akoby to bol papierový vejár. „Dostali ste ľalie?“ spýtala sa.

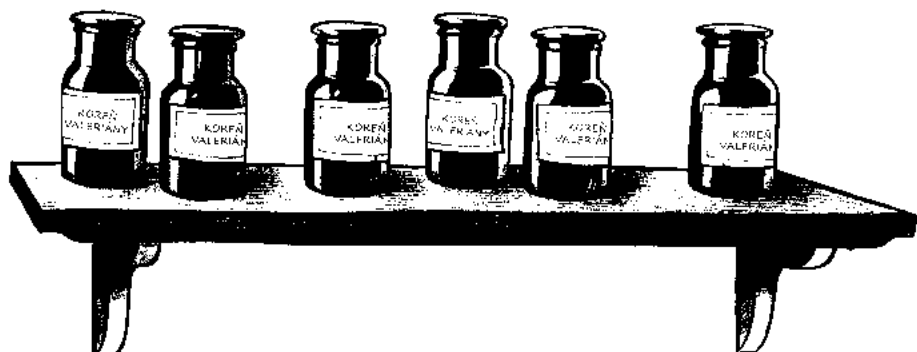

„Je mi ľúto, madam, ale toto nie je kvetinárstvo,“ trepezlivo vysvetľoval Charlie.

„Aha, nuž, dobre,“ vzdychla si pani a ukázala prstom na vázu plnú kvetov zo záhrady Lairdovcov. „Hádam budú stačiť aj tie margaréty.“

Charlie sa ani neobťažoval vysvetľovaním, že tá kytica je len dekorácia. Zabalil ju do papiera, vypýtal si od starej panej päť dolárov a bankovku vložil do inak prázdnej priehradky v pokladnici.

Stávalo sa to čoraz častejšie. *Lottino herbárium* ešte prednedávnom lákalo svojou ponukou zákazníkov z blízkeho aj ďalekého okolia. Ľudia si doň chodievali kupovať Charlottin liek na plesň nechťov, bielenie zubov, vyrovňavanie vlasov alebo osviežovač dychu pre psov. Všetky prípravky si zakrátko získali skvelú povest'. Aj keď najväčším hitom bola a navždy zostala

Charlottina špecialita z koreňa valeriány – kvapky na spanie, ktoré boli také účinné, že by uspali aj slona. Teraz na fľaštičky so zázračnou tinktúrou padal prach. A zákazníci, ktorí vošli do *Herbária*, sa tam zväčša ocitli omylom.

Charlotte urobila všetko, čo bolo v jej silách, aby si znovu získala priazeň verejnosti. Ponúkala akcie a novinky – dokonca zorganizovala večerné podujatie s názvom *Uvarte si vlastný nápoj lásky*. Neprišla ani noha. Charlie sa dovtedy o rodinné financie veľmi nezaujímal. Až kým raz v noci, keď potreboval ísť na záchod, nezačul rodičov, ako sa tlmnými hlasmi rozprávajú. Otcov učiteľský plat už na pokrytie všetkých výdavkov nestačil. Lairdovci zúfalo potrebovali peniaze, ak chceli *Lottino herbárium* udržať pri živote. Charlie bol presvedčený, že jediná nádej na zlepšenie

ich finančnej situácie, ukrytú v čiernych doskách so zlatým nadpisom, práve drží v rukách.

Charlieho druhá mama na tej knihe pracovala celé roky a on jej v posledných mesiacoch pomáhal. Jej stránky ukrývali všetky informácie, ktoré mali o Podsvetí a jeho obyvateľoch. Charlotte totiž prešla portálom na druhú stranu, keď bola v Charlieho veku, a prvá časť knihy popisovala jej zážitky. Druhá polovica obsahovala zasa tipy a užitočné rady pre tých, ktorí sa tam znenazdajky ocitli – či už vo sne, alebo naozaj.

Charlie prečítal Charlottino majstrovské dielo najmenej desaťkrát, a predsa v ňom zakaždým s prekvapením objavil čosi nové a zaujímavé. Jedna celá kapitola sa zaoberala tým, *Ako sa správať v interakcii so škratoškretmi*, iná bola zas venovaná tomu, *Ako si užiť kopec zábavy s výplodmi vlastnej mysle*. Ešte nikdy nečítal nič natoľko poučné a zábavné zároveň. Najlepšie na celej knihe boli Charlottine ilustrácie. Obrázky príšer, prízrakov a ostatných bytostí, ktoré vyliezajú v noci z tmavých kútov, boli nakreslené tak realisticky, akoby mali každú chvíľu vyskočiť zo stránky. Charlie bol schopný presedieť nad tou knihou celé hodiny.

Podľa jeho skromného názoru bola jednoducho geniálna. Jediná smola, žiaľ, bola, že jeho názor nezdíeľal ani jeden vydavateľ.

Charlotte rozposlala kópie svojej knihy takmer desiatke vydavateľstiev po celej krajine, no len dve z nich si dali tú námahu, aby jej odpovedali. Obe pôsobili v New Yorku a obe jej navrhli osobné stretnutie, a tak sa tam začiatkom budúceho týždňa chystala. Charlie úprimne dúfal, že to aspoň s jedným z nich klapne.

Dvere na ošetrovni sa otvorili a vyvalil sa z nich oblak prenikavej vône, pripomínajúcej zmes skazených vajec, detského púdru a koriandra, z ktorej sa Charlie-mu zdvihol žalúdok.

„Tou masťou ho natierajte tri razy za deň,“ vysvetľovala Charlotte. „Je mi ľúto, že to tak zapácha, ale asi to budete musieť vydržať. Tie vyrážky by mali do utorka zmiznúť.“

„Ďakujem, pani Lairdová,“ dostala zo seba pani Tobiasová hlasom, ktorý neniesol ani náznak vďačnosti.

„S radosťou, len, prosím vás, dávajte pozor, aby sa Ollie viac nedostal do kontaktu s tým živým plotom, ktorý u vás rastie.“

Pohľad, ktorý pani Tobiasová vrhla na Charlieho nevlastnú mamu, ju pokojne mohol zniesť zo sveta. Ona jej ho však oplatila jedným zo svojich najmilších úsmevov.

„Máš to u mňa, Charlie,“ šepol mu Ollie, keď prechádzal okolo a ďalej sa škrabal.

„Kedykoľvek,“ usmial sa Charlie a bol úprimne rád, že Ollie sa viac nebude plaziť popod kríky. Napriek tomu vedel, že zďaleka nie je nič vyhraté. Peniaze držala v rukách Oliverova mama a tá bola od hnevu celkom bez seba.

„Zdá sa, že sme prišli o ďalšieho zákazníka,“ vzdychla Charlotte, keď pohľadom vyprevádzala pani Tobiasovú. „Hoci priznávam, že v tomto prípade mi to nie je ani trochu ľúto,“ dodala. Položila ruku Charliemu na plece. „Bol si dnes skvelý. Chudák Oliver, ktovie, koľkokrát by sa sem vrátil, keby nie teba.“

Charlie sa zamračil. Noha pani Tobiasovej viac do *Lottinho herbária* nevkróčí a je to len a len jeho vina. Druhá mama by mu mala skôr vynadať, nie chváliť ho.

Charlotte si vrásku na Charlieho čele nevšimla. Medzitým sa už pustila do utierania prachu na poličkách, ktoré utrela hneď ráno a na ktorých sa odvtedy nič ne-

zmenilo. „Ako si si užil obednú prestávku s Alfiem?“ spýtala sa. „Dali ste si dnes šišky alebo zmrzku?“

Charlie v okamihu ožil. Zvláštny zážitok mu takmer vyfučal z hlavy. „Dali sme si zmrzlinu, a kým sme ju jedli, stalo sa niečo fakt čudné.“ Nemusel viac hovoriť. Charlotte si hneď pritiahla k pultu stoličku a trpezlivo načúvala, kým jej Charlie vyrozprával všetko, čo s Alfiem zažili.

„Podľa mňa sa netreba znepokojsovať,“ vyhlásila, keď skončil. „Nech bol ten chlapík čokoľvek, nočná mora to nebola.“

„Ako to môžeš vedieť?“ spýtal sa. Sám síce dospel k podobnému záveru, no potreboval mať istotu.

„Nuž, v prvom rade si povedal, že keď si ten chlap rozbil hlavu, tiekla mu krv. Som si istá, že nočné mory nekrvácajú. Po druhé, vravel si, že ho ošetrovatelia zo sanitky pripojili na prístroje a zaviedli mu infúziu. Pochybujem, že by pritom nezistili, že ten muž nie je ľudská bytosť.“

Oba Charlottine argumenty boli stopercentne k veci, to Charlie musel uznať. „Čo to teda podľa teba bolo?“

„To s určitosťou neviem povedať,“ zamyslene poklopala prstami po pulte. „Možno sa tak správal pod

vpływom nejakých liekov. Alebo sa taký už narodil. Ktovie.“ Odmlčala sa. „Skontroloval si portál a bol zatvorený, je tak?“

„Samozrejme,“ prikývol Charlie, no ďalej sa mračil.

„Potom sa prestaň trápiť,“ naklonila sa k nemu ponad pult a jemne ho uštipla do líca. „V Cypress Creeku nijaké nočné mory nebehajú.“

„Tým by som si nebol taký istý,“ ozval sa hlas spoza jej chrbta. Nevšimli si, že niekto vošiel, a až teraz zbadali, že dvere *Herbária* sú dokorán. Stál v nich Charlieho ocko spolu s Charlieho mladším bratom Jackom.

Nikomu by ani len nenapadlo, že práve Andrew Laird – s pristihnutou briadkou a v okuliároch v hrubom ráme – by mohol byť čierna ovca rodiny. Z nich štyroch bol však naozaj jediný, kto nevidel portál. A ako jediný bol neochvejne presvedčený, že Charlottina kniha je plná autorských výmyslov. Ani len netušil, že každá z bytostí, ktoré sa v nej spomínajú, je viac než skutočná.

Charlotte obom, Charliemu aj Jackovi, dôsledne vysvetlila, že si neželá, aby sa ich otec dozvedel celú pravdu o dome, v ktorom žijú. Portál si vraj sám vyberá toho, kto ho môže vidieť. Niektorí z vyvolencov pova-

žovali túto svoju schopnosť za dar. Iní za preklatie. No v oboch prípadoch to bol záväzok na celý život. A ona nechcela, aby muž, ktorý si ju vzal za ženu, niesol to bremeno tiež.

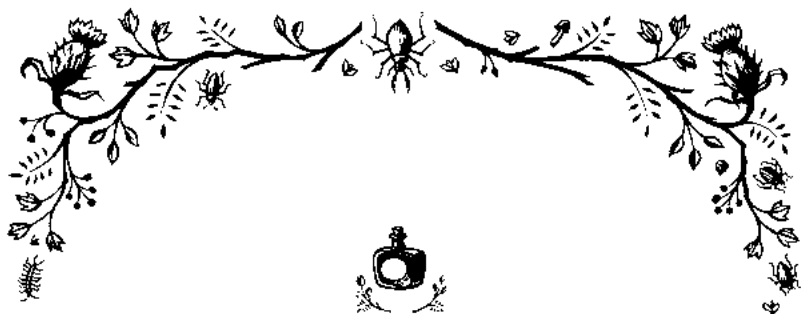
Charlotte vyskočila a vtisla manželovi na líce bozk. „Videl si azda v Cypress Creeku nejakú príšeru?“ spýtala sa naoko žartom, no Charlie z nej cítil nepokoj.

Andrew Laird pokrútil hlavou. „Neviem, či to bola príšera, ale po lesoch tu na okolí sa naozaj potuluje čosi divné. Neverili by ste, čo sme sotva pred hodinou videli s Jackom na prechádzke.“

„Vlkolaka?“ zasmiala sa Charlotte silene.

Charlie mal v úmysle pripojiť sa, no z hrdla mu nevyšiel ani hlások. Srdce mu tlklo tak rýchlo, až si myslel, že odpadne.

„Nie,“ ozval sa Jack. „Ak chcete vedieť, čo si naozaj myslím, tak podľa mňa to bol zombie.“

~ TRETIA KAPITOLA ~

RÍŠA SNOV

Len čo Charlie zaspal, našli si ho. Ako inak. Celý deň lmal hlavu plnú živých mŕtvych, nuž nečudo, že sa zombíci dostali aj do jeho snov.

Boli hneď traja, každý v inom štádiu rozkladu. Ako prvá prišla postaršia pani menom Maude. Druhým bol výrastok s vyholenou hlavou, ktorý sa volal Buzz. Či bol ten tretí zombie muž alebo žena, to sa povedať nedalo. Na menovke zamestnanca obchodu *Wall-greens*, ktorú mal pripnutú na košeli, bolo napísané *MORGAN*. Obstúpili ho, len čo zavrel oči, a tlačili sa naňho zo všetkých strán. V duchu si vŕavel, že by im

mal dať zopár dobrých rád týkajúcich sa rešpektovania osobného priestoru.

„Čau, dement,“ strkal mu ruku na pozdrav Buzz. Charlie ňou potriasol a tváril sa, že nevidí, ako z nej Buzzovi odpadli tri prsty. „Konečne – že si aj prišiel pozrieť starých kamošov!“

„Už sme si mysleli, že si na nás celkom zabudol,“ pripojila sa k pozdravu Maude. Charlie z jej pohybov vyčítal, že ho chce objasť – čo by zrejme aj urobila, keby mala ruky.

„Toho sa naozaj nemusíte báť,“ uisťoval ju Charlie. „Verte, ľudia, na vás človek len tak nezabudne – ani keby chcel. Len, prosím, pochopte, že keď sa sem-tam do Ríše snov dostanem, trávim čo najviac času s mamou. Medzi nami, ako sa vám tu darí?“

Charlie sa s tromi zombíkmi zoznámil na jednom zo svojich výletov do Podsvetia, krátko pred tým, ako všetci dospeli k rozhodnutiu, že by radi ukončili svoju kariéru nočných môr a presťahovali sa do Ríše snov. Kým do Podsvetia ľudia chodievali, aby sa tam v snoch stretli so svojimi strachmi, v Ríši snov mohli znovu prežiť svoje pekné spomienky, nádeje a túžby. Charlie-mu by kedysi ani len nenapadlo, že si tu nájdu miesto

aj zombíci, no ukázalo sa, že sú v Ríši snov celkom obľúbení. Morgan a Maude si našli uplatnenie najmä v spomienkach na halloweenske večierky a Buzz sa zasa špecializoval na videohry.

„Bolo by to tu však omnoho príjemnejšie, keby sa všade nepotulovali tie besné králiky,“ sťažoval sa Morgan hlbokým basom a ukázal na krdeľ bielych huňatých králičkov, ktoré obďaleč veselo hryzkali ďatelinu. Jeden z nich sa otočil, akoby ho bol začul, a ukázal im tvár bez nosa a očí, s ústami plnými zubov ostrých ako žiletky. „Kedykoľvek sa na ne pozriem, naskočia mi zimomriavky. Fakt si neviem predstaviť, kto by túžil o čomsi takom snívať!“

Charlie si zahryzol do jazyka. Zombie sa asi nikdy nedívajú do zrkadla, lebo kým sa s Morganom nezoznámil lepšie, pripadal mu rovnako desivý ako tie králiky.

„Toho starého frfloša si nevšímaj,“ radila Maude. „Vždy si nájde niečo, čo by mohol kritizovať, keď sa nudí.“

„Nudí?“ zopakoval prekvapene Charlie.

„Veru, v poslednom čase tu zdochol pes,“ prikývol Buzz. „Minulú nedeľu sme síce dali akciu s tvojím kamošom Roccom, ale inak...“ Skrúšene mykol plecom. „Čakal som, že tu bude väčšie vzrúšo, chápeš.“

„V tom prípade je dobre, že som prišiel, nie?“ bodro sa zaškeril Charlie, aby kamarátov rozveselil. „Chcem vás poprosiť o radu.“

„Nás?“ Maude nadšene zasvietili oči.

„Som samé ucho!“ vyhlásil Morgan, ktorému obe uši chýbali.

Charlie im vyrozprával všetko o mužovi, ktorého videli s Alfiem. Dokonca im názorne predviedol jeho šuchtavú chôdzu a hrdelné chrčanie, ktoré vydával, no keď skončil, všetci traja zombíci krútili hlavami.

„Tvoja macocha mala pravdu. Ten chlapík nemohol byť nočná mora,“ skonštatovala Maude a odhalila škaradú ranu na svojom pleci. „Stvorenia nášho druhu ne-

krvácajú. Všetky tie nechutnosti a potoky krvi, ktoré ľudia vo svojich nočných morách vidia, sú len na efekt.“

„A pupilárny reflex? Presvedč sa na vlastné oči, ale nijaký neuvidíš,“ pokračoval Morgan a naklonil sa k nemu, aby Charliemu umožnil lepší výhľad na svoje krvou podliate očné buľvy.

„Presne tak. Okrem toho, neviem si predstaviť, že by nejaká nočná mora, ktorá má aspoň štipku sebaúcty, šla na druhú stranu nakupovať farby.“ Buzz sa bláznivo rozchechtal a pri pohľade naňho by sa väčšina ľudí zrejme necítila dva razy príjemne. Charlie bol celkom v pohode. Vedel, že so svojimi kamošmi je v absolútnom bezpečí. V Ríši snov mu nijaké skutočné nebezpečenstvo nehrozilo.

„Čo to teda podľa vás bolo? Ten človek predsa nemohol byť normálny,“ pýtal sa ďalej Charlie. „A okrem toho, prečo by sa niekto trepal z Orville Falls do Cypress Creeku, aby si kúpil dve plechovky farby?“

Buzz sa prestal rehoť, akoby uťal, a všetci traja zombíci zmeraveli.

„Povedal som niečo?“ overoval si Charlie zarazene.

„Ten chlap, o ktorom si hovoril... Vravíš, že bol z Orville Falls?“ opatrne sa spýtala Maude.

„Veď som to práve povedal,“ zopakoval podráždene Charlie. „Poznáte to tam?“

Zombíci si vymenili pohľady.

„Pod's nami,“ ozval sa nakoniec Morgan. „Mal by si niečo vidieť.“

Charlie sa vybral za zombíkmi utešenou krajinou Ríše snov. Bolo tam jasnejšie ako v najslnečnejší letný deň a všetko sa trblietalo a žiarilo teplom tých najkrajších spomienok. Hoci účel jeho návštevy bol vážny, nevedel sa ubrániť povznesenému pocitu, ktorý ho zaplavil, keď prechádzali scénami z festivalu red'koviek, ktorý každý rok usporadúvali v Cypress Creeku, okolo obrovskej jedle na námestí pred knižnicou, na ktorú práve vešali vianočné svetielka, či popri skupinke rozšantených detí, ktoré stavali obrovského snehuliaka, zatiaľ čo na oblohe nad nimi vybuchovali ohňostroje pri príležitosti osláv Dňa nezávislosti.

„Všimol si si, koľko je tu ľudí?“ poznamenal Morgan. „Povedal by som, že v tejto chvíli je v Ríši snov najmenej polovička obyvateľov Cypress Creeku.“

Charlie sa poobzeral okolo seba a naozaj uvidel mnoho známych tvárí. „Hej, je toto základná škola?“

Ukázal na budovu v diaľke, ktorá vyzerala ako hnedá zápalková škatuľka. Ihrisko vedľa nej sa hemžilo žiakmi, ktorí si užívali preliezačky. „Čo sa to tam deje?“

„To tu teraz máme každý večer,“ vysvetľoval Buzz. „Odkedy odišiel bývalý riaditeľ, v škole to znova žije!“

„Aha, tam sa pozri, naľavo,“ šepla Maude.

Charlie zistil, že nazíza do výkladu najlepšej a jedinej zmrzlinárne v Cypress Creeku, v ktorom na vysokej stoličke sedel Alfie a pred sebou mal ten najväčší zmrzlinový pohár, aký kto kedy stvoril.

„Je super, že sa sem Alfie vrátil,“ usmial sa Morgan. „Odkiaľživa to bývalo jeho najobľúbenejšie miesto, no v poslednom čase sa tu ukazuje čoraz menej.“

„Asi preto, lebo v poslednom čase sníva najmä o počasí,“ zasmial sa Charlie, no zombíci sa na jeho poznámku nechytali. Radšej teda zmĺkol a ďalej sa vliekol za nimi, von z mesta. Kráčali hodnú chvíľu, keď Maude nečakane zastala.

„Sme na mieste,“ zahlásila.

„Áno, presne tak,“ potvrdil Morgan a postavil sa vedľa nej.

Buzz sa striasol. „Normálne mi z toho naskakuje húsia koža, ty kokso!“

Charlie sa nechápavo poobzeral okolo seba, aby zistil, čo Buzza tak vyviedlo z miery. Stáli na okraji kvetinového parku v akomsi inom malom meste. Na jednom konci stála biela úradná budova, na druhom nádherná fontána, chrliaca prúdy krištáľovo čistej vody. Miesto ako stvorené na rodinné pikniky a verejné podujatia. Charlie v duchu videl bosonohé deti prehánajúce sa po tráve a ľudí posedávajúcich na dekách. No hoci to tam na prvý pohľad vyzeralo malebne a príjemne, vo vzduchu sa vznášalo akési zlovestné ticho. Až po chvíli si Charlie uvedomil, že aj jemu naskočila na rukách husia koža – a náhle vedel prečo. Okrem vody vytekajúcej z fontány bolo to miesto nehybné a mŕtve. Ani steblo trávy sa tu nepohlo. Nespievali tu vtáky ani necvrlikali svrčky. Po stromoch nebehali veveričky a záhony neocikávali psy. A kam až oko dovidelo, nikde ani jediný snívajúci.

„Kedysi to bývalo jedno z najoblúbenejších miest v Ríši snov,“ vzdychol Buzz. „Chápeš? Len sa pozri. Je také dokonalé, až je ti z toho cukru na vracanie. Vieš si predstaviť, koľko krásnych spomienok môže byť s takýmto miestom spojených? A teraz to tu vyzerá takmer ako v Podsvetí.“

„Ríša snov nemôže jestvovať bez snívajúcich,“ povedala Maude a obrátila sa k Charliemu. „A tu sa nijaký neukázal už viac ako týždeň. Vidiš, ako to miesto bledne a stráca sa?“

Až teraz si Charlie všimol neostré kontúry budovy a to, že voda z fontány mizne, akoby sa postupne vyparovala. Dokonca ani kvety nepôsobili tak živo, ako by mali.

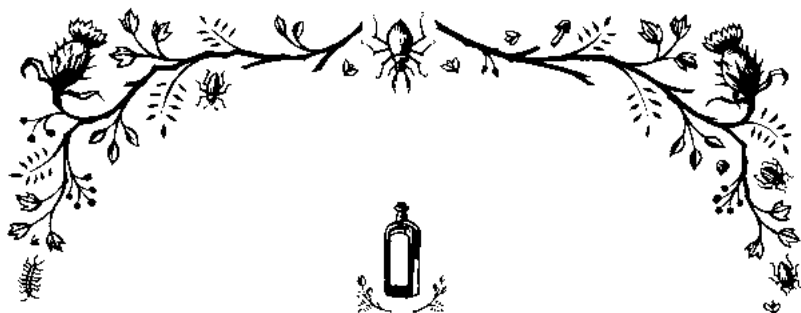
„Nerozumiem tomu,“ obrátil sa Charlie k svojim sprievodcom. „Kde to vlastne sme? A prečo ste ma sem priviedli?“

„Toto je Orville Falls v Ríši snov,“ oznámil Morgan.

„Čo sa s ním stalo?“ spýtal sa Charlie a spomenul si, aké plné boli ulice snového Cypress Creeku. „Kam sa všetci podeli?“

„Nevieme,“ pokrútila hlavou Maude. „Nič podobné sme tu dosiaľ nezažili.“

„Jedno je podľa mňa jasné,“ dodal Morgan. „S Orville Falls sa niečo deje.“

~ ŠTVRTÁ KAPITOLA ~

PÁD KOMÉT

Bolo pokojné nedeľné ráno. Charlie vylihoval v poste-
li, keď zrazu zacítil, ako mu na prikrývku skočila tá
štvornohá beštia. Krok za krokom, mäkké labky sa za-
bárali do periny, takže cítil, ako sa blíži k jeho tvári. Za-
tvoril oči a ani sa nepohol. Trpezlivo čakal, kým to tuč-
né chlpaté monštrum s úmyslom usadiť sa mu na nose
nepríde bližšie... aby sa v pravej chvíli prudko posadil.

„Ha!“ skríkol na tú potvoru. „Dostal som ťa!“

Charlottina diabolská mačka Aggie, potupne pri-
chytená pri čine, nahnevane zaprskala, zoskočila z po-
stele a vytrielila von dvermi.

Charlie sa oprel o vankúš. Nikdy nepochopí, ako tá mačka otvára dvere na jeho izbe. No dnes ráno ho viac než nindžovské mačkovité šelmy zamestnávalo čosi iné. Potrebuje sa dostať do Orville Falls. Bolo to síce len necelých tridsať kilometrov, no Charlieho jediný dopravný prostriedok bol bicykel a cesta do Orville Falls od začiatku až do konca viedla hore kopcom.

Charlotte by ho tam iste zaviezla, keby ju o to poprosil. Na vlastné oči však videl, že pokladnica v *Lottinom herbáriu* zíva prázdnotou – a v nedeľu popoludní bola najväčšia šanca, že sa tam niekto zastaví. Okrem toho, Charlotte v pondelok odchádza do New Yorku, takže až do stredy budú mať zavreté. Nemôžu si dovoliť zavrieť na ďalší deň, a tak Charlie celé ráno vymýšľal použiteľné zámienky, pod ktorými by do Orville Falls vylákal otca. Okrem naliehavého zvolania, že jeho obyvateľom hrozí obrovské nebezpečenstvo, však nevymyslel nič, čo by Andrewa Lairda presvedčilo, že absolvovať neprijemné serpentíny do Orville Falls naozaj stojí za to.

Okolo desiatej vyliezol z postele, obliekol sa a šiel za vôňou, ktorá sa šírila z kuchyne. Sotva sa usadil za jedálenský stôl, zazvonil telefón.

„Prepáč,“ počul otca, ako hovorí do telefónu, „ale práve sa chystáme raňajkovať. Poviem Charliemu, aby sa ti ozval potom.“

Telefón však nezložil a čoraz viac sa mračil. Aj z druhého konca kuchynského stola počul Charlie vzrušený hlas v telefóne.

„Och, *aha*,“ povedal Andrew Laird nakoniec. „Nuž, tak to je vskutku naliehavé. Áno. Jasný. Pochopil som.“ Odtrhol telefón od ucha a podával ho Charliemu. „Podľa mňa sa tvoj kamoš dočista zbláznil,“ zagúľal očami. „Skráť to, prosím ťa.“

Nech bol na druhom konci ktokoľvek, Charlie nemal v úmysle dlho sa vykecávať. Hoci mal v dôsledku posledných udalostí žalúdok stiahnutý, syrová omeleta s brokolicou, ktorú Charlotte práve položila na stôl, ho neodolateľne vábila.

„Charlie!“ vykrikol na druhom konci hlas Rocca Marqueza, jedného z troch Charlieho najlepších kamošov, a znel znepokojene. „Musíš sem prísť! Čo najskôr!“

„Kam *sem*?“ zamračil sa Charlie. Rocco bol nezvyčajne rozrušený. V pozadí hvízdal vietor, ktorý tiež neveštil nič dobrého.

„Na ihrisko!“ vzdychol Rocco netrpezlivo, akoby to Charliemu malo byť už dávno jasné. „Hráči tímu, s ktorým dnes hráme, sú fakt čudní.“

„Čudní? Ako čudní?“ Charlie odstrčil stoličku od stola a postavil sa. Chuť do jedla ho celkom opustila.

„Tmolia sa po ihrisku, akoby netušili, kde sú. Lopta sa im kotúľa okolo nohy a oni sa ani len nenamáhajú, aby si ju vzali. Volám ti uprostred zápasu a aj tak vyhrávame, chápeš? Diváci sú z toho tiež mimo. Všetci sú totálne zmätení. Ale najčudnejší je ich tréner. Uprostred čela má obrovskú ranu a predstav si, že sa ani len neobťažoval dať si na ňu obvaz a...“

Charlie si spomenul na tajomného Winstona Lindsaya. Logo na vrečku jeho trička vyzeralo ako ohnivá futbalová lopta a Roccov opis trénera čudného futbalového tímu sa naňho začínal nápadne podobáť. Cítil, ako sa mu na žalúdku robí ďalší uzol. „S kým vlastne hráte?“ spýtal sa s úzkosťou v hlase.

„Volajú sa Kométy,“ odpovedal Rocco. „Kedysi bývali najlepši z celej ligy, ale...“

„Z akého sú mesta?“ prerušil ho nedočkavo Charlie.

„Orville Falls,“ odvetil Rocco, čím potvrdil jeho najhoršie tušenie.

Chlpy na Charlieho zátylku sa ako na povel zježili. „Volaj Alfiemu a Paige,“ nakázal Roccovi. „Obujem sa a bežím za vami. O desať minút som tam.“

Keď Charlie dobehol na ihrisko, stav bol 35:0 a do konca zápasu zostávalo ešte tridsať sekúnd. Dvaja hráči Komét sa naháňali za loptou ako besní, kým ich spoluhráči sa ponevierali po ploche ihriska ako živé mŕtvol. Charlie prebehol pohľadom hľadisko. Nebolo tu veľa divákov a tých pár rodičov, ktorí sem prišli podporiť svoje decká, slintalo a mumlalo. Nebol to pekný pohľad.

„Čo, horí?“ ozvalo sa Charliemu za chrbtom.

Tak sa zľakol, až nadskočil. Stála za ním Paige Bretterová – malá blondínka s nezlomnou vôľou – a mračila sa. „Len mi nehovor, že ste ma vytiahli z postele, aby som bola svedkom toho, ako Roccov tím poráža týchto chudákov. Aj tak to zakaždým dopadne rovnako. Sú takí dobrí, až to začína byť nuda!“

„Rocco ti nič nepovedal?“ prekvapene vyhrkol Charlie.

„Povedal len: ‚Prived’ Alfieho‘, ale toho mama odmietla pustiť. Asi v noci vyjedol z chladničky všetku zmrzlinu alebo čo. V každom prípade, netvárila sa nadšene.“

Charlie sa v duchu usmial pri spomienke na Alfieho, ktorého včera večer zazrel v Ríši snov nad mamutím zmrzlinovým pohárom. Vzduch preťal záverečný hvizd píšťalky a vrátil Charlieho späť do reality. Hra sa skončila výsledkom 37:0.

Charlie s Paige sledovali, ako jeden z hráčov tímu Kométy vyčerpane klesol na kolená. Oprel si hlavu o zem a zostal tak nepohnute niekoľko minút. Územčistý, no na prvý pohľad húževnatý chalan s blond vlasmi a pehami na tvári, jeden z tých dvoch, ktorí robili, čo mohli, aby sa hra aspoň trochu podobala na futbal. Charlie

sledoval, ako k nemu kráča Rocco a podáva mu ruku, aby mu pomohol vstať. Len čo bol hráč Komét na nohách, Rocco ho priviedol k Charliemu s Paige.

„Toto je Kyle,“ predstavil ho, keď prišli bližšie, a povzbudivo šťuchol chalana plecom. „Hovor. Povedz im všetko, čo si povedal mne.“

Chlapec nervózne hodil okom po trénerovi svojho tímu. Z diaľky si Charlie nemohol byť stopercentne istý, no tušenie mu našepkávalo, že to bude Winston Lindsay.

„No tak,“ pobádal ho Rocco. „Musíš nám veriť. Možno vám budeme vedieť pomôcť.“

Chlapec sa doslova roztriasol od strachu. Hodnú chvíľu váhal, no nakoniec sa k nim dôverne naklonil a zašepkal: „S naším mestečkom sa čosi deje.“

„Takže to nepostihlo len futbalový tím,“ spýtal sa Charlie, „ale celé Orville Falls?“

„Presne tak,“ prikývol Kyle. „Väčšina mojich kamošov vyzerá úplne ako títo hráči. Moji rodičia takisto. Aha, tam sedia,“ ukázal na manželský pár na lavičke v hľadisku. Mama mala pretočené oči, takže jej z nich vykúkali iba bielka, a otcovi z pootvorených úst visel jazyk a tiekli sliny. „Už sú takíto skoro týždeň. Akoby im prestal fungovať mozog alebo čo.“

Paige sa nechápavo zamračila. „To nie je možné. Ak by im prestal fungovať mozog, nikdy by sa sem nedostali,“ podotkla vecne. „Sedia na lavičke a sledujú hru. Keby im nefungoval mozog, nemohli by ani šoférovať.“

Chlapec bezradne pokrčil pleciami. „Veď to aj bola jazda! Ako z hororu!“ zdesene vyvrátil oči dohora. „Otec najprv zvalcoval všetky poštové schránky na našej ulici a po ceste sem takmer narazil do stromu. Nakoniec som radšej zavrel oči, aby som to nevidel.“

„Napriek všetkému šoféroval,“ zopakovala Paige skepticky.

Kyle znovu pokrčil pleciami. „Neprebudení dokážu všeličo,“ povedal. „Netuším síce ako, ale dokážu.“

„*Neprebudení?*“ spýtal sa Rocco.

„Tak som si ich nazval,“ povedal Kyle. „Pripadajú mi totiž ako námesační – akurát, že nespia.“

„Netušíš, čo sa s nimi porobilo?“ spýtala sa Paige.

Kyle zbledol. „Povedal by som, že to nielen tuším, ale aj viem.“

„Naozaj? Čo teda?“ Charliemu od rozrušenia preskočil hlas.

„Každý z nich ochutnal ten nápoj!“ Kyle sa k nim naklonil, akoby sa bál, že ich niekto začuje. „Hovoria tomu *Sladký spánok*. Ľudia ho začali kupovať vo veľkom, lebo nemohli v noci spávať.“

„Aby premohli nočné mory?“ spýtal sa Rocco.

„Áno,“ pritakal Kyle. „Niežeby sa im snívало o nejakých príšerách alebo čosi také. Aspoň u mňa to tak nebolo. V tých najhorších snoch ma zakaždým niekto sledoval. A potom sa ma vždy zmocnil pocit...“ zachvel sa, „... že som zostal na celom svete sám a nikto mi už nikdy nepomôže.“

„To znie hrozne,“ súcitne vzdychla Paige.

„Je to hrozné. Každému u nás v rodine sa snívало to isté, a tak otec pred pár dňami kúpil ten prípravok. Mama mi ho dáva každý večer pred spaním. Vraví, že ak ho vypijem, moje nočné mory zmiznú. A ak si vraj